

ה למי?

שרון טייט בתצלום ערביהרצח -

הזדמנות. אבל כשהם הופיעו אחר-כך ל- מסיבה לכבוד הוצאת ספרהשירה החדש של עמוס אטינגר, לא יכולתי להתאפק. ו- כתבתי מאמר בשם כובות-שעווה בשירה. באיתו מאמר כתבה הדה בושס כי ביקרה במוזיאון-השעווה, וכי כל הדמויות שראתה שם, לא רק שאינן דומות לאלו המציאר תיות, אלא ניראות כפוחלצים וכגמדים רשעים. כמרכן כתבה, כי מה שמוזיאון-

בלאן במוזיאון-השעווה

לאה רבין, את הלוט מעל קיסינג'ר, כשהיא מביעה את התפעלותה מן הדימוין המפתיע שבין הכובה לבין המקור. "לא רצייתי לעלות על הרבינים מהחתי חלה", סיפרה הדה בושס. "רצייתי לתת להם

רבין ודיין בשעווה ובתצלום (למטה)

קיסינג'ר בחיים ובשעווה

השעווה הוא לגבי האמנות. עמוס אטינגר הוא לגבי השירה. מאמרהביקורת עורר תגובות חלוקות. אחד הנוזעמים היה שי מאיר, מנהלו של מוזיאון-השעווה, שהשיב להדה בושס במכתב-למערכת. הוא כתב בו כי לדעתו, הגברת בושס כלל לא ביקרה במוזיאון, כיוון שאילו היתה מבקרת בו, היתה מתפעלת ממראה-עיניה. כן טען מאיר שהגברת בושס אינה מבינה דבר, והציע לה לבקר במוזיאון בליווי, שעה שהוא יספק את ההסברים. הדה בושס השיבה במישפט אחד: "לצערי הרב ביקרתי במוזיאון-השעווה. אני מודה למר מאיר על הזמנתו, אבל לא אוכל לעמוד בחווייה זו שנית." על מידת הצדק שבטענות ובטענות-הנגד יוכל הקורא לשפוט במרעיוניו.

